

τέκνον της νῆ δεικνύη τὸ μνήμα καὶ νῆ λέγη, μετ' ὀλίγον θά εἴ-
σαι ἄπνον ἐντὸς αὐτοῦ. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ θάνα-
τος προβαίνει γιγαντιαίως πρὸς τὸ θυμὸν του.

ὦ δεινὰ παθοῦς' ὦ παντλάμων,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἶαν, οἶαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν, ἀρρήταν τ'
ὦρσέν τις δαίμων;

Καὶ οὕτως ἐξακολουθεῖ κλαίουσα πανοδύρτοις θρήνοις ἢ τέλει-
να Πολυξένη. Ἀλλὰ περὶ αὐτῆς οὐδόλως φροντίζει, οὐδόλως ἀνη-
συχεῖ, δὲν φοβεῖται τὴν κατοικίαν τοῦ Πλούτωνος τὴν Ζοφεράν.

ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Α. Π. ΣΟΥΤΑΚΗΣ.

ΦΩΤΙΟΣ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ἀμέσως λοιπὸν μεταπέμπει Κωνσταντῖνον τὸν φιλόσοφον τὸν
μετὰ ταῦτα Κύριλλον τὸν Θεσσαλονίκης, τὸν καὶ ἀπόστολον
τῶν Σλάβων ἐπικληθέντα, οὗτος ἀπὸ τοῦ 847 ἐδίδασκεν
ἐπὶ Θεοδώρας τὸν χριστιανισμὸν εἰς τοὺς Χαζάρους ἐν Ῥωσίᾳ
καὶ ἀποστέλλει αὐτὸν ὅπως κατηγήσῃ τοὺς Βουλγάρους. Τούτου
δὲ ἀποθάνοντος, ἔπεμψε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μεθόδιον, ὅστις καὶ
ἀπετελείωσε τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀνέλαβεν. Τοιοῦτο-
τρόπως δὲ κατώρθωσεν ὁ Φώτιος τὸν τε ἀρχηγὸν αὐτῶν Βόγοριν,
τὸν ἐν τῷ βαπτίσματι μετὰ ταῦτα Μιχαὴλ ὠνομασθέντα, ὡς καὶ
ἄπην τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος εἰς τὸν χριστιανισμὸν νῆ μεταγράφη.